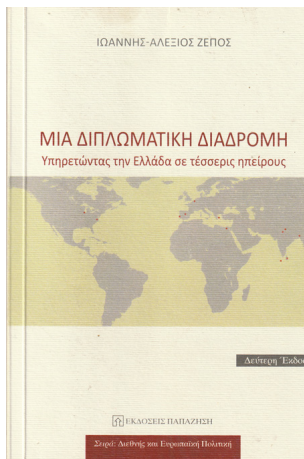

Αν ένας έφηβος που, θεωρητικά, συγκεντρώνει τα τυπικά εφόδια και φαντάζεται το μέλλον του στην διπλωματία, διαβάσει την αφήγηση του Ι.Α.Ζ. είναι σχεδόν βέβαιο ότι θα πάρει την τελική απόφαση και θα πράξει τα δέοντα ώστε να εισέλθει στο σώμα. Δεν μπορεί να υπάρξει αμφιβολία ότι σε έναν νέο άνθρωπο, σε έναν μέλλοντα ακαδημαϊκό πολίτη που τον ενδιαφέρει η διπλωματία ως καριέρα, οι σελίδες αυτής της έκδοσης θα είναι καθοριστικά επιδραστικές.

Βεβαίως θα πρέπει να συνυπολογιστεί ότι από την εποχή που ξεκίνησε την καριέρα του ο αφηγητής μέχρι σήμερα, έχουν συμβεί τόσα και τέτοια, που έχουν μεταμορφώσει το χώρο, το σώμα και το επάγγελμα, όπως εξάλλου όλο τον κόσμο.

Για όσους δε, νιώσουν την έλξη πρωτίστως ή κυρίως για την λαμπρότητα και την ιδιαιτερότητα του επαγγέλματος, ας συνυπολογίσουν ότι αντίβαρο σε αυτές είναι οι σοβαρές υπευθυνότητες που θα επωμιστούν, μα και το ιδιαίτερο αντίκτυπο που έχει η άρτια ή η πλημμελής άσκηση του καθήκοντός τους.

Πρόκειται για μια απασχόληση, όπου οι λειτουργοί της πέρα από βαθιές γνώσεις, πρέπει να διαθέτουν την ικανότητα λεπτών χειρισμών, άριστη μνήμη, το ταλέντο της γρήγορης και πλήρους μάθησης ξένων γλωσσών και να αντιληφθούν από την πρώτη στιγμή της ανάληψης των πρωτολειών καθηκόντων τους, ότι επιτελούν ένα πολύ σοβαρό έργο, ειδικά στις περιπτώσεις των καλά δομημένων κρατών.

Αν όλα τούτα ισχύσουν, είναι πάνω από βέβαιο ότι θα ζήσουν μια συναρπαστική ζωή και καριέρα, με αντίστοιχες μεγάλες διακυμάνσεις χαράς και ικανοποίησης όταν οι ενέργειές τους αποδειχτούν επιτυχημένες ή απογοήτευσης και λύπης όταν οι συνθήκες εμποδίζουν την εκπλήρωση των στόχων.

Κάτι που χαρακτηρίζει τα γραφόμενα και σε προέκταση τον συγγράψαντα, διπλωμάτης γαρ, είναι το γεγονός ότι αποφεύγει συστηματικά να εκθέσει πρόσωπα που κατά την κρίση του είχαν αρνητικό ρόλο ή τον έβλαψαν, ενώ δεν φείδεται θετικών σχολίων για όσους επιτέλεσαν το έργο τους στο ακέραιο.

Το γραπτό είναι γεμάτο από ζωντανές περιγραφές των τόπων όπου υπηρέτησε, των ισχυρών πολιτικών προσωπικοτήτων που γνώρισε και συνεργάστηκε μαζί τους. Το κείμενο είναι ρέον, απλό, κατανοητό, όχι απλοϊκό κάθε άλλο παρά στεγνό καθώς δεν κρύβει τα συναισθήματα του συγγραφέα για όσα βιώνει, ενώ σε κάποιες περιπτώσεις αντιμετωπίζει κριτικά την άσκηση της διπλωματίας με συναισθηματικό τρόπο.

Προσφέρει στον αναγνώστη πολύτιμες πληροφορίες για το πώς λειτουργούν οι διεθνείς οργανισμοί, πως διαμορφώνονται οι ισορροπίες, πως κινούνται τα νήματα στον πολύπλοκο κόσμο της διπλωματίας.

Η αφήγηση ξεκινά με την επιθυμία του μαθητή, τότε, να σπουδάσει φιλοσοφία και ιστορία στην Γερμανία και τον πατέρα του, μάχιμο κυβερνήτη του υποβρυχίου «Τρίτων» στο Β' Π.Π. να απαντά: *«Ναι, είναι πράγματι μια πολύ καλή ιδέα, αλλά εσύ θα σπουδάσεις νομικά στην Αθήνα»*, όπερ εγένετο βεβαίως περιγράφοντας έτσι και το «φιλελεύθερο κλίμα» της εποχής.

Ας σημειωθεί ότι όπως ο πατέρας του, έτσι και οι τρεις θείοι του υπήρξαν σημαίνοντα πρόσωπα τόσο στην ακαδημαϊκή, όσο και στην πολιτική, στρατιωτική σκηνή του τόπου, γεγονός που μπορούσε να ανοίγει κάποιες πόρτες, αλλά να κλείνει κάποιες άλλες, ενώ όπως σε κάθε παρόμοια περίπτωση, δημιουργούσε επιπρόσθετες απαιτήσεις,

Η κατάρρευση της δικτατορίας του έδωσε το έναυσμα, ώστε μετά την αποφοίτηση από την

Νομική να συμμετάσχει στον πρώτο διαγωνισμό που θα διεξαγόταν για ακόλουθους πρεσβείας στο υπουργείο Εξωτερικών μετά την Μεταπολίτευση τον Σεπτέμβριο του '74.

Η επιτυχημένη έκβαση του διαγωνισμού, άνοιξε την εξώθυρα του υπουργείου και για τα επόμενα 37 χρόνια έχτισε την καριέρα του, γνωρίζοντας, συνομιλώντας, συνεργαζόμενος τόσο με τα ιερά τέρατα της ημεδαπής και αλλοδαπής πολιτικής σκηνής, όσο και με άγνωστους στο ευρύ κοινό ευσυνειδητους και εργατικούς υπαλλήλους του Υπ. Εξ. τους οποίους συχνά αναφέρει στην αφήγησή του.

Σε αυτό το χρονικό διάστημα, υπηρέτησε σε έξι διαφορετικές χώρες, σε τέσσερις από αυτές δυο φορές, με αντίστοιχα περάσματα από την Αθήνα. Εύκολα γίνεται αντιληπτό, το πλήθος και η διαφορετικότητα των πολιτικών του προϊσταμένων, το εύρος του έργου που όφειλε να διαχειριστεί με τις υπευθυνότητες που του αναλογούσαν. Ατυχώς, για τους αναγνώστες, παραμένει κύριος και δεν μεταφέρει καταστάσεις δυσάρεστες και συμπεριφορές προσβλητικές, αναποτελεσματικές και μικρές. Ενδιαφέρον και το τελευταίο κεφάλαιο (παραρτήματα), όπου εκθέτονται εικόνες και στοιχεία που πιστοποιούν τις αφηγήσεις του και ισχυροποιούν τις απόψεις του.

Όλα αυτά μας μεταφέρει με τρόπο μετρημένο και σεμνό ο I. A. Ζέπος, που αφιερώνει το πολλαπλώς ελκυστικό του πόνημα στην εγγονή του Μαργαρίτα, τελευταίο σταθμό οικογενειακής αγάπης και ίσως ισχυρότερο.